

5. Referent přimlouvá se dále za to, aby nepřičetnost posuzována byla se zřetelem ke konkrétním poměrům, tedy k tomu kterému deliktu. Věc bije opět nejvíce v oči při opojení. Jestliže při deliktech politických, sexuálních, ano za jistých okolností i při vraždě (ze žárlivosti) ztrácí se pevný normál lidské vůle, jakož i vědomí dosahu činu rychle a zcela i při opojení slabším, u jiných případů vražd než ze žárlivosti nebo při krádeži a pod. není tomu tak ani při mnohem silnějším stupni opojení. Hluboko vštípené pojmy krádeže, vraždy a pod. již od dětství, padají tu na váhu. Pisatel těchto řádků, čta toto místo referátu, mimoděk vzpoměl šlechetných úvah zvěčnělého svého učitele prof. Zuckera, který podobné stanovisko rozdílného pojímání deliktů politických, sexuálních a j. s jedné, krádeže pak, vraždy a p. s druhé strany zaujímal ve příčině mladých provinilců.

6. Jako nutný doplněk reformy trestního práva ve příčině nepřičetnosti pokládá referent zřízení státních ústavů pro choromyslné zločince, jež v cizině již jsou. U nás dosud výrokem sproštujícím úloha veřejné správy se končí. Jest to na úkor nejen dotčenému pathologiku, ale začasť i veřejné bezpečnosti. Ústavy musily by býti odděleny od obecných blázinců a sanatorií; musily by býti doplňkem státní správy trestní a tudíž ústavy státními (pro uvarování možných sporů nákladových mezi zeměmi a státem). Za jistých okolností by se daly odůvodniti i annexy u trestnic a věznic.

7. Referent odkazuje k výsledkům minulého sjezdu, opakuje posléze poznovu přání, že by se vůbec doporučovalo zavésti pojem »zmenšené přičetnosti«, což by ovšem nutně přivodilo i patřičné změny u výkonu trestu.

Dr. Tlamich.

Praktické případy.

Rodičové, kteří dali syna na studie, nejsou povinni jej tam ze svého vydržovati přes počet let, k dovršení studií normálně potřebných.

Právník A. žaloval své rodiče na vydání svého jmění 960 K. Žalovaní namítali, že vydali jmění to na studia, nedbalostí žalobce prodloužená a na zapravení jeho mimořádných dluhů.

Veškeré tři stolice žalobu zamítnuly.

D ů v o d y III. s t o l i c e :

Dovolateli dlužno připustiti, že dle §§ 141, 143, 149. a 150. ob. z. nesmí otec, který vede správu jmení dětí, které jsou pod jeho mocí otcovskou, potud sáhnouti na jejich kmenové jmění i za účelem tím, aby zaplatil útraty výživy a vychování, pokud stačí

ku zaplacení výživy vlastní jeho jmění a jmění ostatních pokrevních příbuzných, kteří jsou dle zákona povinni k alimentaci.

Sáhnouti na kmenové jmění dětí k takovému účelu bylo by i tehdy, kdyby tu nebylo majetných pokrevních příbuzných, povinných k alimentaci podle analogie § 220. obč. zák., přípustno jen se svolením úřadu vrchnopatrovníckého.

Také jest správné, že v případě tomto musí žalovaní, třeba že nebyli povinni poskytnouti žalobci vzdělání vysokých škol, jakmile jej sami buď pro právnickou dráhu životní určili, aneb vlastní jeho volbu povolání schválili, sami ze svého zapravovati útraty s tím nutně spojené, aniž by proto směli sáhnouti na jeho jmění kmenové.

Avšak jisto jest, že žalobce odbyl zkoušku maturitní již v roce 1900. Studia právnická, kterým se věnoval, trvají pak 4 leta a kdyby se měl pro složení přísných zkoušek povolití další jeden rok — 5 roků.

Žalobce by byl tudíž do 21. dubna 1905, kterého dne, jak zjištěno, dosáhl fysické zletilosti, mohl míti studia ukončena a zkoušky odbyté.

Jest však jisto, že dodnes nesložil ani první státní zkoušku.

Žalovaným nemůže za takovýchto okolností uložena býti povinnost, poskytovatí toliko ze svého náklad potřebný na zdlouhavá studia žalobcova a na jeho výživu také ještě za dobu ode dne 21. dubna 1905 potud, pokud nebude prokázáno, že žalobce nemá žádné viny na tom, že, ač nabyt zletilosti, není ještě s to, sám výživu si zjednatí.

Takovýto důkaz však žalobce ani nenabídl.

Naproti tomu musil sám doznati, že za něho žalovaní od té doby, co se stal zletilým, neméně než 2407 K 72 h vydali; žalobce doznal dále, že pod záminkou, že potřebuje obnos jako zkušební taxu, obdržel od žalovaných 570 K, s nimiž odešel do jistého lázeňského místa, kamž mu rodiče dle udání svého, jež popřeno nebylo, ještě další obnosy 50 K a 440 K poslali.

Jest zřejmo, že žalobcovu otcí, v jehož rukou ponechána byla správa jmění žalobcova také po jeho zletilosti, nemohlo býti zabráněno, aby ku takovýmto neobyčejným výdajům, jež nepatří do kruhu závazků rodičů povinných k alimentaci, použil v prvé řadě jmění žalobce sama.

K tomu nebylo více zapotřebí, hledíc ku zletilosti žalobcově, zmocnění opatrovníckého úřadu, avšak také ne výslovného souhlasu žalobcova, poněvadž on to byl, který peníze požadoval, obdržel a jich použil.

Sáhnutí na jeho jmění jest tudíž správným aktem zcela samozřejmým, který vyžadoval stav věci.

(Rozh. z 13. listopadu 1907, č. 11.861.)

J. B.